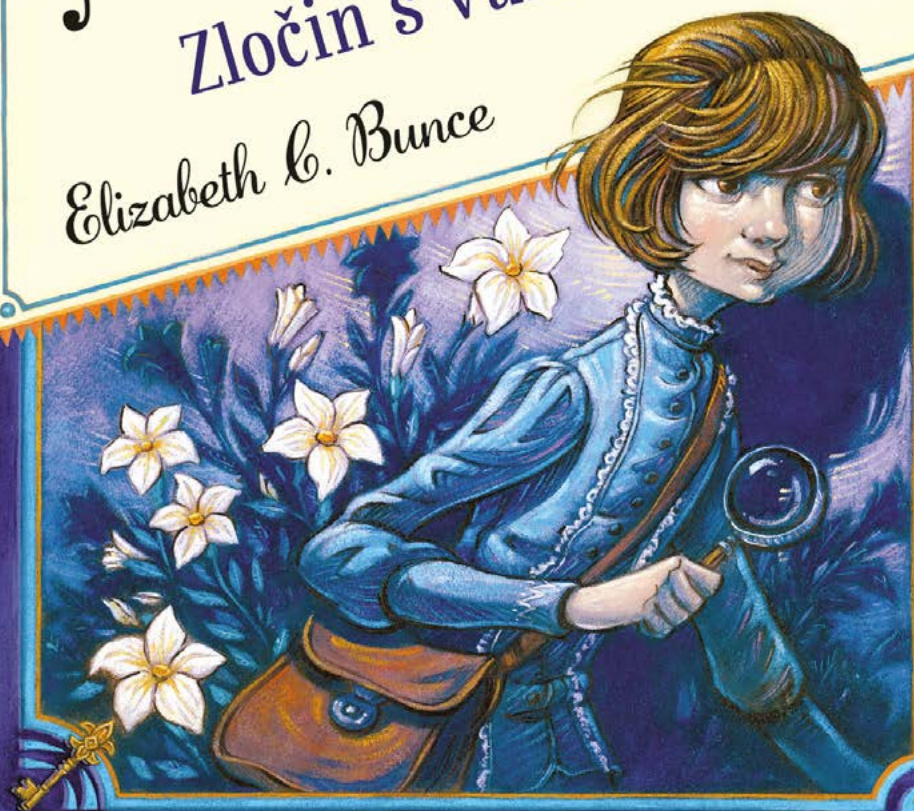

Pro čtenářky Enoly Holmesové

Mazaná Marta

Zločin s vůní květin

Elizabeth G. Bunce

FRAGMENT

Mazaná Marta

Zločin s vůní květin

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Elizabeth C. Bunce
Mazaná Marta – Zločin s vůní květin – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Mazaná Marta

Zločin s vůní květin

Elizabeth C. Bunce

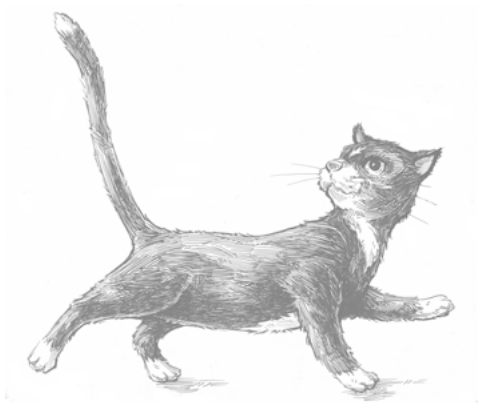
FRAGMENT

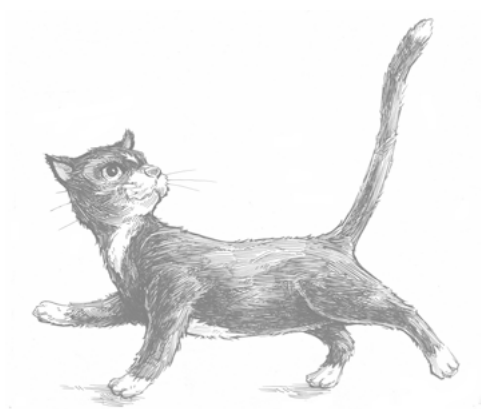
© 2020 Stephanie Elizabeth Bunce.
© 2020 Cover art by Brett Helquist.
© 2020 Design by Carla Weise.

Translation © Jana Žlábková, 2024
Published by arrangement with Erin Murphy Literary Agency
through Rights People, London.

ISBN tištěné verze 978-80-253-7043-8 (1. zveřejnění, 2024)
ISBN e-knihy 978-80-253-7044-5 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)
ISBN e-knihy 978-80-253-7049-0 (1. zveřejnění, 2024) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-253-7050-6 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)

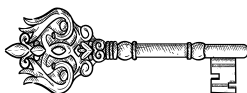
*Věnováno Sophii:
Koukni, co jsi rozpoutala.*

1

CORPUS DELICTI

Správný vyšetřovatel je mistrem v umění pozorovat a věnovat vědomou pozornost svému okolí. Každý důkaz, i ten, jenž se nezdá příliš podstatný, se může stát klíčem k odhalení pravdy.

H. M. Hardcastleová, *Zásady vyšetřování:
Příručka pro amatérské a profesionální vyšetřovatele*, 1893.

„Oprav mě, jestli se mýlím.“ Do učebny vkráčela moje guvernanka slečna Judsonová a její úzké podpatky ťukaly jako telegraf. „Když jsem přesvědčovala tvého otce, že ti má objednat dalekohled, vycházela jsem z předpokladu, že ho budeš používat ke zkoumání noční oblohy.“ Poté rázně roztáhla závěsy a místnost zalil sluneční svit.

Zaostřila jsem obraz a odměnou mi byl ještě jasnější pohled na můj cíl. *Počasí ráno velmi hezké*, napsala jsem vedle předchozích poznámek. *V noci mírný déšť*. „Pozoruji předměty v dálce,“ řekla jsem. „Což je účelem tohoto přístroje.“ *Subjekty: Rezidence*

(a rezidenti) nacházející se v Gravesend Close 16, Swinburne, běžně nazývané jako Redgraves.

Slečna Judsonová si stoupla vedle mě, opřela se loktem o parapet a snědou rukou si podepřela bradu. „Jak jsem jen byla naivní. Protože to vypadá, že špehuješ sousedy.“

„Nejen to. Koukněte!“ Ukázala jsem (svou vlastní poněkud bledou rukou) směrem k uličce, kde právě na živý plot usedl drobný modrý motýl. „*Celastrina argiolus*.“

„Nesnaž se odvést mou pozornost. Moment...“ Napřímila se a mezi obočím se jí objevila vráska. „To je policejní vůz?“ Vráska se ještě víc prohloubila. „Marto?“

Zakryla jsem dalekohled speciální látkou. „Proč se na mě po každé díváte takhle? Já jsem nic neprovedla!“ Kousla jsem se do rtu. „Dobře, možná jsem přivolala policii.“

„Do domu slečny Wodehouseové? Proboha proč?“ Slečna Judsonová se rychle vydala ke dveřím učebny a cestou popadla svou pláštěnku.

„Půjdeme tam?“ Slezla jsem ze židle stojící u okna a začala sbírat své věci. Zápisník, brašnu, lupu, rukavice a malou sadu nástrojů obsahující pinzety, špendlíky a lahvičky na vzorky.

„Nejspíš bychom měly. Vezmi si kabát. Cestou mi můžeš všechno vysvětlit, abych já pak mohla vysvětlit tvému otci, co tě přimělo zavolat policii na slušnou dámu a sousedku!“ Zastavila se na prahu a vrhla na mě podezřívavý pohled. „Řekni, že v žádném případě nejde zase o tu její kočku!“

„Jistě že ne!“ Zrychlila jsem, abych s ní udržela krok. Spěchající slečnu Judsonovou nebylo radno podceňovat. „No, ne tak docela. To ona to rozpoutala,“ dodala jsem.

Otočila se na schodech a položila ruku na leštěné zábradlí. „Tak to mi objasni.“

V tom jsem už měla velmi slušnou praxi. „Dnes ráno jsem ji neviděla,“ začala jsem.

„Slečnu Wodehouseovou?“

„Ne, Pivoňku... a ani slečnu Wodehouseovou. Dokonce ani pan Hamm nebyl na obchůzce.“ Pan Hamm byl správce Redgravesu a jeho první denní povinností bylo zkontrolovat v 6:15 kašny a ptačí koupátka a pítka s Pivoňkou v patách. Nejpozději v 6:40 vždy zamířil k jižnímu trávníku. Často na něj dohlížela stará, ale čiperná slečna Wodehouseová, od níž si vysloužil jen pohrdání a kritiku. *Shrabte listí. Nechci, aby se to svinstvo dotýkalo sedmikrásek. A držte tu zatracenou kočku z mého dohledu!*

Možná jsem je párkrát pozorovala.

„A pak jsem uviděla něco divného.“

Slečna Judsonová si založila ruce na prsou, prsty poklepávala na rukávy decentních tvídových šatů a čekala, co řeknu. Vysvětlovalo se to dost obtížně. Toho rána jsem zamířila dalekohled tam, kam bych neměla, a bylo to záměrné. Ale mohla za to ta kočka. Když jsem neviděla pana Hamma, udělala jsem to, co by udělal každý správný vyšetřovatel. Hledala jsem vodítka... a pár jich našla.

„Ten obrovský těžký pěstební květináč na balkoně slečny Wodehouseové byl převrácený a Pivoňka se v něm hrabala. Dobře víte, jak slečna Wodehouseová nesnáší, když ta kočka něco ničí, hlavně její květiny, takže jsem se ji pokusila zahnat. Přece jsem ji nemohla nechat to ničit.“

„Teď mi prosím řekni, že tvůj pokus zahrnoval kouřové signály nebo možná telepatii.“

„Nebudte směšná. Použila jsem prak.“

Slečna Judsonová zavřela oči. „Ten příběh začíná být lepší a lepší.“

„Trefila jsem balkonové dveře a rozbila okenní tabulku, ale jen tu malou! Zaplatím ji z kapesného. Pan Hamm má náhradní. Jenže *nikdo nevyšel ven*.“

Opřela se o zábradlí a bylo vidět, že se jí trochu ulevilo. A že ji to zajímá. „To je divné. Ani její služka?“

„Strašně dlouho ne. Nakonec jen strčila rukou do dveří, aby se přesvědčila, že jsou zavřené, a zatáhla záclony. Vypadala nervózně.“ Do zápisníku jsem napsala, že měla kradmý pohled, ale slečna Judsonová mi občas káravě říkala, že se nechávám příliš unést.

„A tehdy jsi přivolala policii?“

Zabořila jsem palec u nohy do růže na koberci. „Ještě ne. Napadlo mě, že jsou třeba všichni nemocní, jako při té loňské otravě arzenikem v Holyroodu, tak jsem je šla zkontrolovat.“

„Ach, dobrý bože.“

„Ta služka zabila *šest lidí*.“

Slečna Judsonová si dřepala vedle mě na schody. „Martó, tohle už vážně zachází příliš daleko. Začínám o tebe mít starost. Přeci si nemůžeš myslet, že by malá Trudy nebo kdokoli v Red-gravesu udělal něco tak...“ snažila se najít to pravé slovo, „neuvěřitelného.“

„Ne.“ Přestože počet vražd arzenikem poslední dobou zase stoupl. „Ale *něco* tam nebylo v pořádku. Klepala jsem a klepala, ale nikdo neotevřel. Doma nebyl ani pan Hamm.“

Slečna Judsonová našpulila rty a zahleděla se kamsi za mě. Bylo jasné, že probírá možné reakce. „A nenapadlo tě to někomu vykládat?“ řekla nakonec dost tiše.

Stejně jako já si pamatovala, co se stalo pokaždé, když jsem se o svých obavách zmínila dospělým, takže jsem se ani nesnažila odpovédět.

„Tak dobrá.“ Rázně vstala. „Jdeme. Tvůj otec bude brzy vzhůru a my bychom se měly vrátit včas na snídani, aby mě pak mohl poslat lodí zpátky do Francouzské Guyany.“

Rezidence Redgraves byla hned vedle, ale musely jsme přejít náš trávník, projít uličkou a potom pokračovat po ulici, abychom se dostaly k hlavnímu vchodu, před nímž parkoval policejní vůz. Policista, který právě plácal koně po krku, nás pozdravil ťuknutím prstů o přílbu, ale já ho stejně neznala. Redgraves byl až děsivě tichý.

„Kde je ta kočka?“ zašeptala jsem a slečna Judsonová udělala pšt. Narovнала si módní klobouček, vyšla po masivních kamenných schodech a zazvonila na zvonek, který se rozezněl poklidným ránem a vyrušil hejno holubů hnízdících na sloupořadí. Když nikdo neotevřel, vydala jsem se hledat Pivoňku nebo alespoň nějaký jiný důkaz o tom, co se v noci dělo. Mezi květinovými záhony se vinula cihlová cestička lemovaná hlínou. V ní byly jasně vidět šlépěje vedoucí k zadní části domu.

„Kam jdeš? Marto!“

Stopy mizely tam, kde cestička přecházela v pečlivě upravený trávník, ale na cihlové terase lemující zimní zahradu* jsem spatřila kousky bahna. Střecha zimní zahrady tvořila balkon slečny Wodehouseové, který byl vidět z oken mé učebny. Prozkoumala jsem uschlé bahno ve snaze odhadnout, co se tam asi tak mohlo dít.

„Marto! Počkej na mě!“ Slečna Judsonová přiběhla ke mně a snažila se neporušit bahno. Nebo spíš do něj nešlápnout. „No výborně. Stopy!“

„Tyhle jsou pana Hamma.“ Ukázala jsem na větší otisky, v nichž byl jasně vidět zahradníkův kovový podpatek ve tvaru koňské podkovy. Jenže další stopy...

* Vznesenější název pro zasklenou lodžii.

„A tyhle patří Pivoňce!“ Hlas vychovatelky zněl vítězoslavně.

„To jsou veverčí stopy.“ Úkosem jsem na ni pohlédla. „Vy mě přece nebudete učit biologii.“

„Prostě jsem se jen nechala unést. Takže ty ostatní nejsou ani slečny Wodehouseové, ani Trudy. Jsou moc velké,“ řekla a nadzvedla si sukni, aby mohla ke stopám pro srovnání přisunout nohu. „Vypadají jako otisky mužských bot.“

„Máte s sebou svůj skicák?“

Překvapeně zamrkala. „Nenapadlo mě, že budeme shromažďovat důkazy... ale to nic. Nemám.“

Klekla jsem si a vyndala sadu nástrojů, abych pomocí špachličky odebrala vzorek půdy vedle jednoho otisku. Slečna Judsonová pak učinila cosi nesmírně působivého. Podala mi z brašny svinovací metr, abych mohla změřit délku stop. „Já vím, že ho máš,“ prohlásila a v jejím hlase zněl náznak samolibosti. „Jestli jsou to stopy pana Hamma, tak musel být venku. V určitou dobu.“

„V noci přšelo,“ řekla jsem, „ale teď je půda už příliš tvrdá, než abychom za sebou zanechaly otisky.“ Udělala jsem rázný krok a na zemi nebylo téměř nic vidět. „Určitě tu jsou už několik hodin. Řekla bych přibližně od půlnoci.“

„Je to tak, mladá dámo?“ zaburácel za námi srdečný hlas. Obě jsme vstaly a otočily se. „Zdalipak to není malá Marta, právníkova holčička!“

„Dobré ráno, inspektore Hardy,“ řekla jsem. Inspektor Hardy, můj oblíbený policista ze swinburnského policejního sboru, patřil do zcela nového detektivního oddělení, v němž bych ráda působila, až mi bude dost let. Pokud tedy neodjedu do Londýna a nebudu pracovat pro Scotland Yard. Mírně jsem se uklonila. „Děkuji, že jste přijel tak rychle.“ Musela jsem seběhnout k telefonní budce, abych kontaktovala policii, protože otec necítil po-

třebu nechat v domě nainstalovat telefon. Moderních věcí, které otec považoval za nedůležité, byl celý *seznam* a slečna Judsonová mě opakovaně napomínala, že mám být vděčná, že mezi nimi není vzdělání mladých žen vyššího společenského postavení.

„Takže vy jste nás přivolala? Na služebně mi řekli, že to byl nějaký kluk, který si dělal legraci.“

Natáhla jsem rukáv šatů, které zarputile odmítaly vyrůst a byly příliš krátké. Než jsem mohla reagovat, ozvala se slečna Judsonová.

„Ano, promiňte, inspektore. Marta zřejmě viděla něco, co ji znepokojilo, a nechala se unést. Nechtěly jsme vám způsobit potíže.“

„To je v pořádku, buďte v klidu.“ Inspektor Hardy si sundal policejní čepici a poškrábal se na plešaté hlavě. „I když s místními lidmi to občas nebývá snadné, jestli chápete, jak to myslím.“

U dveří do zimní zahrady postával mladík přibližně ve věku slečny Judsonové a kouřil cigarillo.* Podívala jsem se, jestli jsou někde nedopalky. Neviděla jsem jeho nohy, ale mohly zanechat druhou sérii otisků.

„Tady jste! Už to budete mít?“ Byl netrpělivý a měl nepříjemný hlas. „Rád bych to ukončil dřív, než se příženou davy čumilů ze sousedství. Jak vidím, smyčka už se stahuje.“ Otočil se na neviditelném podpatku a práskl dveřmi.

„Kdo to byl?“ vyzvídala jsem.

„No, synovec nebo někdo takový...“ Inspektor Hardy se váhavě odmlčel. „Takže, kvůli čemu jste volala, slečno Marto?“

Synovec? Nevěděla jsem, že slečna Wodehouseová má příbuzné. I když je pravda, že kdybych měla tetu, jako je Minerva Wodehouseová,** taky bych se moc často neobjevovala. Znovu jsem

* Ohavně páchnoucí hnědá cigareta, o které autorka jinak vůbec nic neví.

** Viz strana 72, kde se objeví Helena, teta Marty.

zaměřila pozornost na inspektora Hardyho a podala své první oficiální hlášení. „Dnes ráno přibližně v šest čtyřicet pět jsem poslala podezření, že v Redgravesu není všechno v pořádku. Slečna Wodehouseová a její správce pan Llewellyn Hamm bývají v danou dobu na zahradě, ale dneska se ani jeden neobjevil.“

„Ani ta kočka,“ zamumlala slečna Judsonová. Pod krempou kloboučku vzhlížela k nebi a nebylo možné odhadnout, co si myslí.

„Cože? Kočka?“ zeptal se inspektor Hardy.

Slečna Judsonová mírně zavrtěla hlavou a pokynula mi, ať pokračuji. Zopakovala jsem všechno, co jsem předtím řekla slečně Judsonové, jen jsem vynechala otravy v Holyroodu, a zdůraznila jsem, že toho rána nefungoval Redgraves podle zaběhlé rutiny. „A tak jsem se rozhodla, že přivolám pomoc.“

„Ještě jednou se omlouvám, že vás obtěžujeme,“ vložila se do věci slečna Judsonová. „Řekneš slečně Wodehouseové, že se to už *nikdy nestane?*“

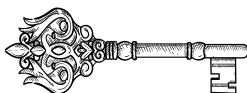
Rázně jsem přikývla. Klidně přiznám, že jsem si vůbec neuvědomila, jaké to může mít následky, a že tím slečnu Wodehouseovou znepokojím. „Pokud to není otázka života a smrti,“ slíbila jsem.

Inspektor Hardy se na mě vážně zadíval. „Je dobře, že jsi nás přivolala,“ řekl. V tu chvíli se znovu otevřely dveře zimní zahrady a vyšli z nich dva strážníci, kteří cosi vynášeli. Slečna Judsonová mi pevně stiskla ruku, protože vzápětí jsme spatřily nosítka. A na nich něco, co vypadalo jako lidské tělo zakryté černým prostěradlem.

„Jo,“ řekl inspektor Hardy. „Je to ta stará dáma, klid její duši. Zemřela dnes v noci.“

2

REDGRAVES

V případě podezřelé smrti je nezbytné prozkoumat místo činu, vyslechnout svědky a shromáždit co možná nejdříve důkazy. Čas hraje zásadní roli.

H. M. Hardcastleová,
Zásady vyšetřování

Na snídani jsme se zpozdily. Inspektor Hardy nás trochu zdržel, kladl otázky a šikovně se vyhýbal těm mým, ale sdělil nám, že slečna Gertrude Guildfordová, hospodyně v Redgravesu, objevila tělo své paní ve vaně, když ji šla ráno vzbudit. Odpovídala jsem jasně a stručně (Inspektor Hardy už musel mít za sebou náročný den a na konci mého hlášení vypadal unaveně), ale moje mysl byla hodně neklidná. Kde byl pan Hamm? Co se stalo s Pivoňkou? Kdo se plížil kolem Redgravesu uprostřed noci? Kde se tu vzal ten „synovec“? Proč se slečna Wodehouseová koupala za tmy, když jindy to dělala dopoledne?

Ráda bych zůstala a pomáhala s vyšetřováním, ale slečna Judsonová neustále významně hleděla na hodinky. Otec nebyl tak přísný jako někteří rodiče, ale samozřejmě očekával, že jeho dcera a její guvernanka přijdou domů na snídani a nebudou se družít s policisty. Navíc jsem už chtěla být doma, nejen proto, abych otci vyprávěla o náhlém záhadném skonu slečny Wodehouseové, ale i proto, že ranní jídlo pro mě bylo důležitou částí dne. Byla to chvíle, kdy jsme se pokaždé všichni tři sešli a věnovali se běžné domácí činnosti a já chtěla, aby nás otec viděl stejně jako já. Jako rodinu.

Jenže otec byl jako obvykle nesoustředěný a nevšiml si, že jsme se zpozdíly, natož aby postřehl, že jsme už byly mimo dům. Hrbil se nad stolem, kolem talíře měl moře papírů a v ruce držel toust, na který už zjevně zapomněl.

„Dnes začíná nový soudní proces, vid', tati?“ Byl to můj oblíbený typ případu: vražda, i když tentokrát ne moc zajímavá, protože šlo o pár pouličních výtržníků, kteří se dostali do hospodské rvačky.

„A končí, půjde-li všechno dobře,“ prohlásil otec a zvedl toust dříve, než džem spadl na místopřísežné prohlášení. * „Co kdyby ses přišla podívat? Potom si zajdeme na oběd a uděláme si společnou vycházku.“ Věnoval mi vřelý úsměv.

„Můžu sedět na ochoze a sledovat řízení?“ Otec mi málokdy dovolil jít s ním k soudu, protože většina soudců a právních zástupců si myslela, že děti vyrušují. Jenže já jsem přečetla každické slovo o případu dříve, než vyšla zpráva v *The Swinburne Tribune*, a studovala jsem otcovy právnícké knihy, abych s ním mohla diskutovat o drobných nuancích jurisprudence. Zatím se to sice ještě nestalo, ale byla jsem připravená.

* Právní dokument, na který *nesmíte* upustit snídani.

„Já myslím, že si to Marta užije,“ vložila se do hovoru moje guvernantka, která nanášela máslo na toust velmi zručně a pozorně, takže nehrozilo, že jí unikne jeden jediný kousek.

„Hmm?“ Otec hleděl na slečnu Judsonovou tak zaujatě, že zjevně zapomněl na náš rozhovor. „Tak domluveno.“ Vstal, posbíral papíry a dal mi rychlou pusu na temeno hlavy. „Máš mokré vlasy. Byla jsi venku v dešti?“

Vrhla jsem pohled na slečnu Judsonovou, ale otec zmizel dřív, než mohla některá z nás odpovědět. Pokud si slečna Judsonová vydechla úlevou, byl to hodně tichý výdech.

Milý čtenáři, nyní bych s dovolením ráda představila jednu z klíčových postav tohoto příběhu, mou guvernantku a důvěrnou přítelkyni, slečnu Adu Eugénii Judsonovou. Už teď je určité jasné, že jde o výjimečně vyrovnaného jedince, jenž si v krizích* dokáže zachovat chladnou hlavu, což je zajisté užitečná vlastnost při výchově dívky, která se chce stát vyšetřovatelkou. Tato dcera zdravotní sestry z Francouzské Guyany a skotského ministra byla průměrného vzrůstu, oblékala se pečlivě a prakticky a její vzhled jasně ukazoval na karibské dědictví. Její rodiče se obávali, že by dceru mohla postihnout některá ze smrtelných tropických nemocí, a tak poslali mladou Adu do internátní školy v Anglii. Předpokládám, že manželům Judsonovým nikdo neřekl o tyfu, neštovicích, tuberkulóze a choleře. Stejně jako o občasných vzedmutích moru, nemluvě o pohromách, o nichž se nemluví a já bych o nich neměla nic vědět jako mladá dáma vyššího společenského postavení.

* Skvělým příkladem je *Případ děsivých hlemýžďů* z roku 1890, jenž by vystačil na fascinující monografii, neboť ukazuje mnoho doposud nedoceněných vědeckých principů. Nicméně do *tohoto* vyprávění nepatří, tudíž již o něm nebude řeč.

Když otec odešel do kanceláře, měly jsme téměř dvě hodiny na běžné činnosti, než se vydáme k soudu. Slečna Judsonová pořád usilovně pracovala na svém nesmírně precizním toustu a já vyskočila ze židle, abych odnesla talíř. Přestože se již mnoho let snažím napodobovat svou guvernantku, stejně se obávám, že jsem pořád po otci. Můj talíř byl plný drobků a jakýmsi záhadným způsobem se mi podařilo umazat si punčochy ztraceným vejcem. „Kam se ženeš?“ zeptala se slečna Judsonová. „Nikdy předtím jsem neviděla, že bys tolik toužila po hodině zeměpisu.“

„Musíme najít Pivoňku,“ odpověděla jsem. „Viděla, co se v noci stalo.“

„Aha.“ Slečna Judsonová vstala, ale ruku měla poblíž šálku, jako by si ještě chtěla dolít. Netrpělivě jsem na ni hleděla. „Nemohu se dočkat, až se dozvím, kterou metodu sis vymyslela, abys získala svědeckou výpověď od kočky.“

„Nedělejte si ze mě legraci.“

„To by mě nikdy nenapadlo,“ opáčila. „Ale, Marto, musíš přiznat, že i v tvém případě je zvolit si kočku za svědka tak trochu divné.“

Váhala jsem. Dospělí mě nazývali různě, v nejlepším případě říkali, že jsem „předčasně vyspělá“, „zvědavá“ a „nezkrotná“, což na rozdíl ode mě prý považovali za kompliment, ale ve srovnání s ostatními dětmi mého věku jsem byla všeobecně považovaná za „divnou“. Nicméně slečna Judsonová dokázala skvěle odhadnout povahu, takže pokud navrhla, že se mám chovat jen a pouze racionálně, zarazila jsem se.

„Tak dobře,“ řekla jsem opatrně. „Možná bychom měly zajít za panem Hammem a promluvit si s ním. Stejně musíme zjistit, co bude s hodinou botaniky.“ Správce Redgravesu mě poslední dva roky učil. Měl obrovské znalosti a otec to schválil, protože si myslel, že je „dobré, když si občas hraju venku“.

„Tak to je skvělý nápad,“ prohlásila slečna Judsonová.

O patnáct minut později už jsme byly zpátky v Redgravesu, tentokrát vhodně oblečené pro pobyt na zahradě. Nicméně nazývat tento pozemek zahradou znamenalo hodně ho tím znehodnocovat. Tamní zahrady byly větší než Gravesend Commons, veřejný park rozkládající se v našem sousedství. Než postavili všechny domy, býval to hřbitov,* ale kdysi tu všechno tvořilo soukromý pozemek rodiny Wodehouseových. Redgraves, starobylý dům, byl ze zářivě červených cihel, jeho břidlicová střecha byla posetá štíty, věžičkami a komínovými nástavci a k hlavnímu vchodu vedlo krátké schodiště. Ve srovnání se slavnými hrady jako Windsor nebo Highclere bylo sídlo Redgraves pouhá chalupa – mělo jen čtyři patra a třiadvacet pokojů – včetně celostátně proslulé knihovny a místně proslulé moderní koupelny –, ale podle swinburnských standardů to byl palác.

Tentokrát jsme k němu šly běžnou cestou vedoucí mezi živými ploty, které dělily naše pozemky. Už odtud jsme však viděly, nebo spíš cítily, že něco není v pořádku.

„Že by hořelo?“ řekla slečna Judsonová. „Doufám, že to není dům!“

Ta představa vrhla na ranní události ještě dramatičtější a zlověstnější světlo, ale ukázalo se, že je to jenom pan Hamm, který konečně pracuje. Pan Hamm byl jediný správce Redgravesu, navzdory rozloze a reputaci zahrad. Slečna Wodehouseová už několik let snižovala svým výstředním chováním počet zaměstnanců, až zbyl jen vrchní zahradník. A ten právě dohlížel na ohniště

* Byla jsem si jistá, že nejdřív odstranili všechny hroby. Na soudní příkaz, a jak říkal otec, byla s tím spousta papírování. V malém muzeu, které bylo původně mauzoleum, je výstava fotografií zachycujících exhumace. Caroline Munjalová však tvrdí, že některá těla jsou tam pořád a jejich duchové straší v nových domech.

hned za zdmi u kraje zahrady. Nedokázala jsem určit, co pátil, protože oheň se už změnil v popel.

„Zdravím, pane Hamme,“ řekla jsem. Říct „dobré ráno“ mi nepřipadala vhodné, vzhledem k tomu, že přišel o zaměstnavatelku, a tím asi i o živobytí.

Přiložil prsty k povislé krempě klobouku a ukázal nám rudý zpocený obličej a vlhké černé vlasy. „Jo, já taky, děvče, slečno Ado. Takže jste už slyšely, co se stalo?“

„Ano, je to příšerné.“ Cítila jsem, že slečna Judsonová mou reakci schvaluje a je ráda, že jsem si pamatovala zdvořilé fráze a nepustila se přímo do výslechu toho ubožáka.

„Zrovna se blíží ta výstava květin,“ řekl zkroušeně. „Měli jsme vystavovat jejího Černého tygra. Ohromná krása. Trvalo jí čtyři roky, než ho vypěstovala.“

Soucitně jsem přikývla, přestože jsem tu květinu neviděla. Slečna Wodehouseová zakázala, aby se naše hodiny konaly v její lilové zahradě, a já jsem ji jen jednou letmo zahlédla, když jsem spěchala kolem. Ale pan Hamm o liliích často mluvil a možná byly to jediné, na co byla slečna Wodehouseová v Redgravesu milá. Každopádně nic nemilovala víc než je.

„To přeci pořád můžete,“ řekla slečna Judsonová. „Posmrtně, na její počest?“ Výstava květin byla spojená s peněžní cenou a pan Hamm by ji mohl získat, kdyby se liliím slečny Wodehouseové dařilo.

Zahradník pokrčil rameny. Měl na sobě volný hnědý kabát a zástěru z povoskovaného plátna. Poznala jsem jeho boty, které měly na podpatcích kovové plátky ve tvaru podkovy, aby se mu lépe chodilo po kluzké bahnité zemi. „Teď mi to nepřipadá správné. Bez ní.“ S truchlivým výrazem na tváři prohrábl ohniště a rozhrnul dohasínající uhlíky.

„Co pálíte?“ zeptala jsem se a zadívala se do dýmu. V srpnu nebylo běžné rozdělovat oheň.

Pan Hamm byl zvyklý, že se ho vyptávám na jeho práci, ale toho rána nebyl tak vstřícný jako obvykle. „Nepořádek.“ A zase mlčel.

„Po noční bouřce?“ řekla jsem, přestože v noci jen mírně přšelo.

Znovu pokrčil rameny a rozehnal kloboukem kouř.

Zaclonila jsem si obličej, aby neviděl, že se mračím, a přivřenýma očima jsem se podívala na slečnu Judsonovou. „Víte, co se stalo slečně Wodehouseové?“ zeptala jsem se konečně, protože jsem měla pocit, že už by to mohlo být vhodné.

„Říkali něco o vaně. Dozvěděl jsem se to, když jsem dneska ráno přišel do práce.“

„Dnes ráno? Já vás tu neviděla.“

„Pracoval jsem na záhonech severně od domu.“

Z učebny jsem na ty záhony viděla a pan Hamm tam nebyl. Ne dnes ráno. „A co v noci?“

„Martó.“ Hlas slečny Judsonové zněl přísně. „Pane Hamme, Marta měla starost o tu kočku.“

Zatvářil se přívětivěji. „Dneska ráno jsem ji neviděl,“ řekl. „Chudák Pivoňka. Určitě jí bude panička chybět, co?“

Žužlala jsem si prst, abych neřekla něco nezdvěřilého. „Můžu se po ní podívat?“

V tu chvíli to málem vypadalo, že se usmál. „Zkuste zlatý déšť. Víte, jak miluje motýly, je jich plný. Jen si dávejte pozor na toho mladíka, na synovce slečny Wodehouseové. Kdyby měl nějaké řeči, povězte mu, kdo jste a že jsem vám *já* dovolil, abyste tu byly. Tečka.“ Zaníceně mávl hráběmi a do vzduchu vzlétl roj jisker.

„Jasně, uděláme to. Díky za upozornění, pane Hamme.“ Než jsem mohla něco dodat, začala mě slečna Judsonová postrkovat směrem k zahradám, od ohniště a ven skrz živý plot.

„Jau! Nač ten spěch?“ zeptala jsem se.

„Ten kouř páchl hodně divně,“ odpověděla. „Jako by byl toxický.“

„Kouř *je* toxický.“ Ohlédla jsem se a zamračila se. „Myslíte, že pálil něco jedovatého?“

Slečna Judsonová mě dál jemně strkala pryč. „Ne, Marto Hardcastleová, já nedopustím, aby sis vymýšlela a podezírala toho ubožáka.“

„Lhal, když říkal, kde byl dnes ráno,“ opáčila jsem.

Zamračila se. „Toho jsem si všimla.“

„Ale jen proto nemusí být podezřelý,“ připustila jsem. „Možná to opravdu potřeboval spálit.“

„Ovšem nebyl to následek bouřky. I o tom lhal.“

Promnula jsem si nos. „Ne, to neříkal. Já se zmínila o bouřce, on mě jen neopravil.“ Dospělí se mě často ani nesnaží opravit, protože vědí, že s nimi dokážu diskutovat. Ale stává se to, jen když vím, že nemají pravdu! Vůbec jim nejde o argumenty.

Slečna Judsonová si uhladila sukni a upravila rukavice. Vždycky vypadala tak vyrovnaně, úhledně, chytře a *odhodlaně*, jako by každou chvíli čekala, že se něco začne dít. Že pojede na bicyklu, bude hrát tenis nebo zachrání kočárek, který kamsi ujíždí.

Nebo našťvanou kočku!

„Támhle je!“ vykřikla jsem, protože jsem ve vysoké trávě podél živého plotu zahlédla černobílý kožich.

„Jsi si jistá?“ Slečna Judsonová mi běžela v patách a její boty se míhaly po trávníku, jako by byly určené i k závodění, nejen k udržování autority v učebně. Moje boty se bořily do půdy zvlh-

lé deštěm, což bylo docela příjemné. Proběhly jsme kolem živého plotu a hnaly se do „zakázaného území“. Slečna Judsonová mě najednou popadla za paži, protože jsem zastavila tak rychle, až jsem málem uklouzla. Nebyla tam vrátka ani slavnostní brána nebo cedule ohlašující vstup na posvátnou půdu, ale i skrz rukáv jsem cítila, jak mou paži svírají prsty slečny Judsonové, aby mě zastavily. Bylo to místo, které jsem pokaždé viděla jen z úctyhodné dálky a netroufla jsem si ani zaměřit tím směrem dalekohled, protože jsem vůči němu měla velký respekt.

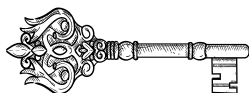
Byla to liliová zahrada slečny Wodehouseové.

Nebo spíš bývala. Zjevně se stalo cosi strašného. Bylo mi jasné, že bych to neměla dělat, ale setřásla jsem ruku slečny Judsonové a vstoupila tam, kde by měly kvést světově proslulé lilie. Avšak kolem mě byly jen prázdné záhony, holé jako zima.

Lilie zmizely.

3

SOUDNÍ ŘÍZENÍ

Vyšetřovatel nebude mít snadný život. Musí být připravený na kolegy detektivy, kteří budou mařit jeho práci, na váhavé svědky, na chování všech typů zločinců a na rodinné příslušníky nemající představivost.

H. M. Hardcastleová, *Zásady vyšetřování*

„Co se tu stalo?“ Když ke mě slečna Judsonová došla, zalapala po dechu. „Moment, já myslím, že bychom tady neměly být.“

„Copak na tom teď záleží?“ Slečna Wodehouseová byla pryč a s ní i její milované lilie. Nicméně slečna Judsonová měla pravdu. Mohlo to být místo činu a my bychom měly být opatrné, abychom něco nezničily. Připravila jsem své nástroje (lupu, zápisník a věci ke sbírání vzorků) a dál se plížila liliovou zahradou, nebo spíš bývalou liliovou zahradou. Vypadalo to, jako by tudy prošla Napoleonova armáda, pokosila záhony, spálila všechno, co neposkala, a zbytek zničila.

Přišla jsem k jednomu obyčejnému záhonu vymezenému dřevěnými prkny. Na rozdíl od hlavních zahrad, kde byly velké zdobené květináče a záhony lemovaly ohnuté vrbové větvičky, byla liliová zahrada prostá a praktická. Experimentální, nikoli dekorativní místo. Všimla jsem si, že štěrk je mírně rozhrabaný. „Koukněte,“ zavolala jsem na slečnu Judsonovou, která pořád stála na kraji a tvářila se užasle. „Tady jsou stopy, jako by tudy někdo táhl vozík.“

„Co třeba zahradní kolečko?“ Napřímila se a po druhé cestě přešla zahradu.

„A otisky bot.“ Na cestičce byly vidět mírně rozmazané otisky a já poznala dobře známou podobu bot pana Hamma. A ještě jeden bahnitý otisk v místě, kde kdosi šlápl na dřevěný okraj květinového záhonu. Byl stejně výrazný jako krvavá skvrna. „Tady je další otisk boty,“ řekla jsem. „Je podobný tomu poblíž terasy.“

„Cigarillo?“ zeptala se slečna Judsonová a rázně otevřela skicák, aby zaznamenala důkaz.

„Takové štěstí nemáme.“ Shýbla jsem se a studovala stopy pana Hamma a neznámý otisk na okraji záhonu. „Ale co se stalo s květinami? Kdo to mohl udělat... a proč?“

„Nemohla to být slečna Wodehouseová?“ zeptala se slečna Judsonová. „Že by z nějakého důvodu chtěla mít prázdné záhony?“

Zadávala jsem se na zničenou zahradu a snažila se představit si to. Ty květiny měly hodnotu stovek liber. „Vážně si myslíte, že by lakomá stará slečna Wodehouseová něco takového udělala?“ Desetiletí výzkumu, experimentů a vzorků, o cibulkách nemluvě...

„Rozhlédneme se tu,“ řekla jsem naléhavě. „Vykopali úplně všechno, nebo zničili jen květiny?“

Slečna Judsonová pochopila a sundala si rukavice. Stejně mi nebylo jasné, proč je vlastně nosila. Móda mi byla úplně cizí. Ponořila ruku do čerstvě zryté hlíny. „Nic necítím,“ řekla, „ale prohledat tohle místo by trvalo celý den.“

Prohmatávala jsem kyprou půdu v rohu záhonu, u kterého jsem stála, a snažila se nezanechat stopy. Mé prsty však nenašly buclaté cibulky lilíí podobné tuřínu. Našly chladný kov. Vyndala jsem ho a oklepala hlínu. „Nevím, co to je!“ Bylo to vypouklé, stříbrné, dlouhé asi jako můj palec, s kulatým okrajem jako konec lžice. Uvnitř byla jakási pružina. Když jsem tu věc držela, všimla jsem si na jedné straně vybledlé červené šmouhy.

„Tak to je dobře,“ prohlásila slečna Judsonová. „Chci říct, že je dobře, že to neznáš. Tohle je ořezávač na doutníky. Je tohle krev?“

Svraštila jsem obočí. „Těžko říct, ale vypadá to tak.“ Znovu jsem si dřepa a bedlivě se rozhlížela kolem. Kočka zase zmizela. „Pan Hamm nekouří doutníky a já pochybuji, že by je kouřila slečna Wodehouseová.“

„No, při práci nejspíš ne. A synovec slečny Wodehouseové na svoje cigarillos ořezávač nepotřebuje.“

„Že by někdo kouřil obojí?“

Na okamžik zaváhala. Poznala jsem ten výraz. Zvažovala zatajení informací v mém zájmu oproti mé touze po vědění. „Ne,“ řekla konečně. „Nejspíš ne.“

„Takže tu byl v noci jiný muž.“ Vstala jsem a vytáhla z kapsy propínacích šatů kapesník. Ořezávač na doutníky byl příliš velký a nevešel se do lahvičky na vzorky. Když jsem ho pečlivě ukládala, dávala jsem dobrý pozor, abych nesetřela „skvrnu od krve“.

„Jak si můžeš být jistá, že se to stalo tuhle noc?“

Ořezávač na doutníky byl bezpečně v mé tašce. Prošla jsem si důkazy. „Ty neznámé stopy tu kdosi zanechal, když přestalo

pršet, protože jinak by je spláchl déšť. Ale ráno už byla půda tak suchá, že na ní nemohly zůstat nové otisky.“

„Nevíš, jestli tam byl ten ořezávač už předtím, *nebo* jestli patří tomu neznámému muži,“ namítla.

„Dělo se tu něco hodně divného.“ Ukázala jsem na zničené květiny a na cestu se stopami bot. „A my víme, že to bylo téhle noci, protože když jsem měla včera hodinu s panem Hammem, byly květiny ještě v pořádku.“ Viděla jsem branou tolik, že jsem to věděla. „Víme, že to není *jeho* ořezávač na doutníky, protože nekouří doutníky, ale byl to jediný člověk, kterého sem slečna Wodehouseová kdy pustila.“

„Třeba to byla rodinná cennost,“ řekla slečna Judsonová. „Po otci.“

Zavrtěla jsem hlavou. „Je nový. Viděla jste, jak září, a čepel je téměř nepoužívaná.“

Takhle jsme spolu vycházely, a proto mi tolik vyhovovalo, že je moje učitelka. Nechala mě přemýšlet o věcech po svém a přitom mi kladla podnětné otázky.*

„Výborně,“ řekla. „Takže v noci někdo hodil ořezávač na doutníky do liliové zahrady slečny Wodehouseové. Co nám to sděluje?“

To byla jediná otázka, na kterou jsem neměla odpověď. Zatím.

Chtěla jsem hledat další stopy, ale slečna Judsonová si otřela ruce o zástěru. „Myslím, že pro jedno dopoledne to stačilo. Navíc nechceme přijít pozdě k soudu.“

„Pokud odejdeme, budou mít čas odstranit další důkazy.“ Ať už to byl kdokoli.

* Pedagogická technika známá jako sokratovská metoda pojmenovaná po starodávném řeckém filozofovi, jenž byl, jak jsem zjistila, velmi oblíbený i v oblasti práva. A znepokojoval rodiče.

Slečna Judsonová se kvůli tomu netrápila tak, jak by měla. „To je riziko, které musíme přijmout. Domů.“

K budově, kde sídlil soud, jsme jely na bicyklech. Byl to nejúžasnější, nejmodernější a nejrychlejší dopravní prostředek se speciální výbavou. Slečna Judsonová na sobě měla zvláštní volné kalhoty na bicykl*, zatímco já měla jen obyčejnou černou sukni s rozparkem. Když jsme projížděly swinburnskými ulicemi, které byly docela rušné, měly jsme příjemný pocit rychlosti a dobrodružství.

Hnaly jsme se po dlážděných silnicích ven z Gravesendu a pryč od jeho cihlových domů a zahrad zobrazených na poštovních známkách. Minuly jsme budovu školy, kterou jsem nikdy nenavštívila, a zamiřily jsme podél tramvajových kolejí do města. Jely jsme a já si představovala, že jsme hrdinky v mém oblíbeném seriálu o napínavých dobrodružstvích mladičkého detektiva Billyho Garretta a jeho parťáka Franze a pronásledujeme na Divokém západě podezřelá individua. Věděla jsem, že ty příběhy jsou nescelné, protože Billy řešil své případy pomocí štěstí a nadšení, jež nemělo s logickou dedukcí nic společného, ale připadaly mi úžasně inspirativní. Párkrát jsem dokonce přistihla otce, jak nějaký z nich četl, přestože měl studovat právní dokumenty.

Slečna Judsonová zastavila vedle kamenné soudní budovy s vysokými okny, železnými zábradlími a sochami. Nebylo tam místo na zaparkování bicyklů, a tak dala muži na stanovišti drožek šestipenci, aby nám na ně dohlédl.

* Děkuji Amelii Bloomerové a Lucy Stoneové, slavným americkým sufražetkám, které rozšířily tuto praktickou inovaci.

„Myslíte, že to je rozumné?“ zeptala jsem se, když jsme přecházely silnici. „Každý bicykl stojí dvanáct guinejí.“

„Kdo by kradl bicykl přímo před soudní budovou?“

„Je plná zločinců,“ namítla jsem.

Věděla jsem, že potom už nebudeme mít možnost si povídat, takže když jsme spěchaly po vysokém masivním schodišti, zatáhla jsem slečnu Judsonovou do rozhovoru. „Jak podle vás zemřela slečna Wodehouseová?“

Byla jsem si téměř jistá, že odpoví, že to není naše starost, ale zpomalila a otočila se ke mně. „No, byla stará,“ řekla. „Možná prostě jen zesnula.“

„Musela na něco zemřít,“ naléhala jsem. „Vždycky to má příčinu.“

„Hmm,“ řekla. „Tou příčinou nemusí být nutně zločin.“

„Nemyslíte, že je divné, že se koupala uprostřed noci?“

„Třeba jí byla zima,“ prohlásila slečna Judsonová. „V noci přišlo. Možná měla bolavé kosti.“

Znělo to logicky, hlavně pokud byla předtím venku a vytrhala všechny svoje lilie. „Takže se utopila? Usnula ve vaně a sklouzla pod hladinu?“ Copak by se neprobrala hned, jakmile by ucítila vodu? Nesnažila by se nadechnout? Kašlání a šplouchání by ostatní určitě probudilo, obzvláště Trudy, která byla nejspíš ve vedlejší místnosti, aby jí byla k ruce a mohla plnit tak podivné pokyny jako napuštění horké vody do vany o půlnoci. „Myslíte, že koroner už měl možnost prohlédnout její tělo?“

„Marto!“

„V případě podezřelé smrti má každý občan právo požádat, aby koroner vyšetřil úmrtí.“

Tvář slečny Judsonové opustila veškerá radost. „Ty to *neuděláš*,“ prohlásila přísně. „Chápu, že tě zajímá, co se stalo, ale zároveň

vím, že nechceš být morbidní. Nemyslíš, že už jsme tu ubohou rodinu dost potrápily? Prostě jen zemřela. Proč nemůžeš počkat na nekrolog jako všichni ostatní?“

Nebyla jsem si jistá, jak jí to mám vysvětlit, když to doposud nepochopila. *Měla* by to pochopit. Byla to přeci slečna Judsonová a nikdo na světě mě neznal lépe než ona. „Já jen potřebuji vědět, co se stalo,“ zamumlala jsem. „Přijdeme pozdě.“ Vklouzla jsem za ní dovnitř, abych se uklidnila nějakým milým soudním vyšetřováním vraždy.

Jednání už začalo, ale soudní zřízenec nás poznal a nechal nás tiše vklouznout na veřejný ochoz, ze kterého byla vidět celá soudní síň. Otec v černém rouchu a bílé paruce vypadal skvěle, když hrdě přecházel před lavicí. Pokradmu jsem se podívala na slečnu Judsonovou, abych zjistila, jestli si toho všimla, ale měla hlavu skloněnou nad skicákem a já neviděla, co kreslí.

Pachatelé seděli na lavici obžalovaných, což byl malý uzavřený prostor, jehož jediné dveře vedly přímo k vězeňským celám. Byl navržený tak, aby je všichni v soudní síni dobře viděli. První muž, který se jmenoval Cobb, se příšerně mračil a měl hodně husté obočí a hrudkovitý nos, jenž byl nejméně jednou zlomený.* Druhý muž jménem Smythe byl mladší. Byl bledý, potil se a neustále si popotahoval límec. Pokoušela jsem si je představit, jak ubíjejí jiného muže k smrti, ale nemělo to smysl.

Dorazily jsme, zrovna když probíhala ta nejlepší část. Koroner právě začínal předkládat svou výpověď. Coby úředník mající na starost každého, kdo zemřel ve Swinburnu, byl pravidelně povoláván, aby vypovídal v případech mého otce. Nevykonával

* Vzhledem k tomu, že byl obviněn z vraždy muže v hospodské rvačce, bylo dost pravděpodobné, že měl zkušenosti s boxováním, přestože moje snaha studovat boxování narazila na jisté potíže, takže jsem to nemohla říct úplně jistě.

ohledání obětí vraždy, protože tato práce náležela policejnímu chirurgovi, ale jinak byl velmi dobře obeznámený s vědou o smrti.

„Do Bell's Tavern jsem dorazil osmého července v půl dvanácté v noci,“ vypovídal koroner. „Tam jsem našel tělo oběti. Bylo jasné, že příčinou smrti byly opakované údery do hlavy a obličeje. Vedle těla ležela rozbitá lahev od whisky.“

„A jak zněl váš verdikt, pane, ohledně příčiny smrti oběti?“

„Úmyslná vražda.“

Se zápisníkem v ruce jsem zbytek dopoledne nadšeně poslouchala a na čas jsem zapomněla na neshodu se slečnou Judsonovou. Neměla jsem v úmyslu vyžadovat soudní vyšetřování úmrtí slečny Wodehouseové, ale napadlo mě, že koroner by možná chtěl vědět, že v tom, co se odehrálo v noci, mnohé věci nesedí. Byla jsem přesvědčená, že inspektor Hardy neuvedl ve své zprávě moje postřehy. A navíc nevěděl o liliové zahradě. Jestli se slečně Wodehouseové stalo něco hodně zlého, neměl by to někdo zjistit?

Slečna Judsonová se po chvíli mírně pohnula a já konečně viděla na skicák. Nakreslila soudní síň a v ní drobný portrét mého otce. Sršela z něj energie a podařilo se jí docela dobře zachytit jeho výraznou čelist a planoucí oči přehlížející celou síň. Mé srdce se vzedmulo radostí.*

Sledovaly jsme, jak právní zástupce druhé strany začíná pronášet obhajobu, ale otec zpochybnil všechny věci, které uvedl, a nakonec jednání dospělo k jedinému možnému závěru. Dva obžalovaní úmyslně zabili nevinného člověka. Otcova práce mě doslova fascinovala a obdivovala jsem způsob, jakým skládal jednotlivé kousky důkazů, aby vytvořil jasný a nepopíratelný obraz. Připomínalo mi to seskupení planet na obloze nebo periodickou

* Samozřejmě pouze obrazně. Zvětšení srdeční tkáně by bylo nesmírně závažným zdravotním problémem.

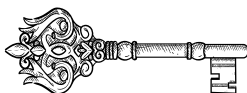
tabulku obsahující šedesát šest prvků. Přirozený řád vesmíru, život a smrt, dobro a zlo, zákon a pořádek.

Otočila jsem v zápisníku další stránku. Při soudním jednání musí prokurátor předložit *převažující důkaz* potvrzující, že všechny stopy vedou k prokázání viny osoby podezřelé z trestného činu. V případě smrti slečny Wodehouseové jsem zatím žádného podezřelého neměla a nemohla jsem nic prokázat, ale začínal se mi rýsovat převažující důkaz. Zničené lilie, záhadní muži, kteří se uprostřed noci skrývají v zahradách a zahazují ořezávače na doutníky s krvavou šmouhou, nepravděpodobné načasování koupele, pan Hamm pálící „nepořádek“ a jeho lži... Stará dáma těšící se dobrému zdraví nemůže náhle zemřít uprostřed noci, kdy došlo k totálnímu zničení její životní práce. Možná bych neměla požadovat soudní vyšetřování úmrtí, ale na druhou stranu jsem byla přesvědčená, že smrt slečny Wodehouseové vypadá podezřele. Ve skutečnosti víc než podezřele.

„Byla to vražda!“

4

POST MORTEM

Ohledání mrtvol, zvané též autopsie, vyžaduje zkušenou deduktivní mysl, jež dokáže objasnit lékařské i kriminální důkazy. Rozdíl mezi vraždou a přirozenou smrtí občas zmizí jedním tahem koronerova pera.

H. M. Hardcastleová, *Zásady vyšetřování*

Je pravda, že jsem ta slova pronesla s větším zanícením, než jsem měla v úmyslu, a navíc hodně hlasitě. Přímo uprostřed obhájcovy dramatické pauzy, když v celé soudní síni zavládlo napjaté ticho.

„Cože? Jaká vražda? Kdo je to?“ vyhrkl soudce Fox, který byl hodně starý a špatně slyšel. „To je věc obžaloby, vážený pane.“

„Já to neřekl!“ ohradil se obhájce. „Ozvalo se to z ochozu.“

V tu chvíli jsem už stála a slečna Judsonová se mě snažila přimět, abych se zase posadila, protože všechny hlavy v soudní síni, včetně hlavy Cobbova obhájce, se otočily mým směrem. Tedy až na jednu. Otec se předkláněl a hlavu měl zabořenou v dlaních.

„Omlouvám se, pane,“ řekla jsem. „Nemyslela jsem tuhle vraždu. Myslela jsem jinou.“

Soudce Fox se na mě zamračil, ale zároveň se mě možná snažil spatřit ze svého místa, a tak jsem zamávala. Viděla jsem, jak otec strnul. „Proč mluvíš o nějaké vraždě, dítě? Kdo jsi?“

„Marta Hardcastleová, pane,“ odpověděla jsem rychle s velmi profesionální úklonou.

„Hardcastleová? Nechceš říct, že...“

„Ano, pane,“ řekla jsem hrdě. „Prokurátor je můj otec.“ Z jakéhosi důvodu to všechny rozesmálo.

„Marto.“ Z *technického* hlediska se moje jméno nedá zasyčet, ale slečně Judsonové se to pomocí rozhořčeného zašeptání podařilo.

Soudce si poposedl. „Slečno Hardcastleová, co jste měla na mysli tím výkřikem?“

„Moc se omlouvám, pane. Nechala jsem se unést právním řízením. Už se to nebude opakovat.“

„Ne, nebude,“ řekl soudce. „Ale řekla jste, že nemyslíte tuto vraždu, že myslíte jinou vraždu. O čí vraždě jste mluvila, pokud ne o té, kterou se tu dnes zabýváme?“

Zarděla jsem se, ale neztratila jsem pevnou půdu pod nohama. „O vraždě sousedky, pane.“

V tu chvíli se otec konečně zvedl. „Omlouvám se, pane. Má dcera a její guvernanka *právě odcházejí*. Ujišťuji vás, že...“

„Ano, jistě,“ Soudce netrpělivě mávl rukou. „Ale o čem to probiha mluví? Vy teď pracujete na jiném případě? Vaší sousedky?“

„Pokud mi dovolíte sejít dolů, vysvětlím vám to,“ nabídla jsem se. Soud by si určitě mohl vyžádat vyšetřování úmrtí.

Soudcovy rty se zakřivily a trvalo docela dlouho, než odpověděl. „Ne, slečno Hardcastleová, to nebude nutné. Pane prokurátore, po skončení jednání si o tom promluvíme.“

„Děkuji vám, pane. Moc se omlouvám, pane.“

„Slečno Hardcastleová, souhlasíte, abychom pokračovali s *touto* vraždou?“

„Námitka!“ zvolal obhájce dřív, než jsem mohla odpovědět.

„Zamítá se,“ prohlásil znaveně soudce Fox. „Slečno Hardcastleová, co říkáte?“

„Zajisté, pane. Samozřejmě. Můžete pokračovat.“

„Děkuji,“ pravil soudce. „Poradce, povolejte dalšího svědka.“ Soudce bouchl kladívkem, slečna Judsonová sbalila všechny věci a rázně mě vystrčila z ochozu.

Upadla jsem v nemilost. Věděla jsem to, protože slečna Judsonová mě vyvedla ze soudní síně. Sešly jsme po schodišti a došly ke stanovišti drožek, abychom si vyžádaly své bicykly, a za celou tu dobu neřekla jediné slovo. Trochu jsem se na ni bála podívat, ale když nasedala na bicykl, zachytila jsem její letmý pohled. Tvář pod slaměným kloboukem měla temně šarlatovou. Cítila se trapně? Nebo měla zlost?

„Ale ten soudce...“ řekla jsem.

„Domů.“ Zlověstně ukázala tím směrem. Mlčky jsem jela a snažila se pochopit, co ji tak rozčílilo. Neměla jsem v úmyslu přerušovat jednání soudu a soudce přeci nevykázal *ji*. Co jsem měla dělat, když mi začal klást otázky?

Otec se vrátil domů dost pozdě. Poslal zprávu, že povečeří v klubu s jedním právním zástupcem. Plánoval to už několik dní, ale stejně jsem měla pocit, že jde o nezaslouženou výtku. V kuchyni jsem rozmrzele snědla studenou večeři. Kolem se povalovaly poházené mosazné držáky a uvolněné části železné mřížky

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Mazaná Marta – Zločin s vůní květin.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.